

Felicia Kingsley

PRVNÍ PRAVIDLO

nezamilovat se

**Ona je oheň,
on led.
Zvládnou spolu
senzační loupež?**

COSMOPOLIS

Felicia Kingsley

PRVNÍ PRAVIDLO

nezamilovat se

Přeložila Petra Královcová

Prima regola non innamorarsi, Felicia Kingsley – © 2020 Newton Compton
Editori s.r.l.

This edition published in agreement with the Proprietor through
MalaTesta Literary Agency, Milan

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Petra Královcová, 2021

Cover illustration © Maxim Maksutov / Shutterstock

Pro toho, kdo má odvahu riskovat.

**Spisovatel, obhájce, alchymista, vynálezce, svůdce, špion.
Mohl největší dobrodruh osmnáctého století zemřít jako chudý
knihovník?**

„Všichni mají rádi konspirace.“

Dan Brown

**„Přijela jste si do Evropy koupit manžela?“
„Takový muž, kterého bych chtěla, je k nezaplacení.“**

„No tak to mě vylučuje.“

Cary Grant a Grace Kelly ve filmu *Chyťte zloděje*
od Alfreda Hitchcocka, 1955

1

Nick

V minulém životě jsem musel být kočka, protože ve dvaatřiceti už jsem prožil osm životů, a to jako turistický průvodce bez licence, univerzitní badatel, padělatel, provozovatel tajného hráčského doupěte, vězeň, hledaný, uprchlík a dnes zloděj za provizi.

Ještě mi jeden zbývá, ten život.

Říkají mi Nick Montecristo. Od chvíle, kdy jsem před skoro šesti lety uprchl, už mé pravé jméno nikdo nepoužívá.

Mám rád pěkný život, pohodlný, v přepychu, a za mřížemi mě nic z toho všeho nečekalo. A nečekalo by mě ani po propuštění. Dostal jsem příležitost a popadl ji za pačesy. Od té doby žiju ve světě, kde nedělám nic jiného, než že chytám každou příležitost za pačesy. Možná není každá dobrá, ale stejně.

Ve vězení se například *café au lait* nepodávalo v míšeňském porcelánu. Ani míchaná vejce s černými lanýži z Périgordu. O tomhle velkolepém výhledu z hotelu *Hermitage* na přístav v Monte Carlu ani nemluvě.

Během snídaně prolistuju *Le Figaro*: vládní hádky, napětí v Evropské unii, kdovíkolikátý sexuální skandál a vydírání a krádež diamantového náhrdelníku v ceně půl milionu eur v hotelu *Carlton* v Cannes.

Přelétnu článek a zpoza šálku se pousměju.

Na stůl dopadne stín. „Chirurg?“ zeptá se mě mužský hlas.

Jméno Chirurg, pod kterým mě zasvěcení znají, vychází z mého způsobu práce: rychle, čistě, přesně.

„Přijde na to,“ odpovím a ani nezvednu oči od novin, „kdo ho hledá?“

„Bože, chraň královnu,“ zašeptá ten člověk za mnou.

Přesné heslo.

„V tom případě,“ řeknu, zatímco si sundávám sluneční brýle, „si přisedněte.“

Vytáhlý chlapík kolem čtyřicítky se usadí na židli přede mnou a rozepíná si sako. „Lord Henry vás pozdravuje,“ řekne.

Dál se věnuju své snídani a snažím se nedat najevo zájem. Řídím se obchodnickým desaterem, jehož jedno pravidlo zní: nenecháš se chytit na vějičku. „Že ho taky pozdravuju. A jak se náš přítel má?“

„Má pro vás takový návrh, monsieur Montecristo. Jde o poradenství.“

Tak tomu rád říkám, poradenství. Žádné krádeže, akce ani mise. Poradenství – prosté, transparentní, vyúčtovatelné.

„Jsem na dovolené,“ odpovím a postavím šálek na podšálek.

„Nick Montecristo dovolenou nikdy nemá, to všichni vědí.“

„Už se z toho stává zvyk. Měl bych občas zklamat očekávání.“

„Možná příště. Na téhle práci má lord Henry velký zájem. Neza-
bouchnete snad dveře před nosem svého nejlepšího zákazníka kvůli pár dnům povyražení na Azurovém pobřeží?“

„Snad ten návrh bude za to vyrušení stát.“

„Posud’te sám, je to úkol za dva miliony.“ Vytáhlý chlapík mi podá obálku a nechá ji sklouznout na ubrus.

Vezmu ji a jen nadzdvihnu chlopeň, ani nemusím vytáhnout obsah. „Dnes?!“ zvolám překvapeně. „Starouš Hank má naspěch...“

„A není sám.“

„Mohu alespoň vědět, o co se jedná?“ zeptám se zachmuřeně, když obálku zavírám.

„Lord Henry vám to musí vysvětlit osobně.“ Chlapík už nic dalšího neřekne, stoupne si a pozdraví mě kývnutím hlavou. „Pěkný den, monsieur Montecristo.“

Znovu zůstanu o samotě se svými novinami, prázdným talířem od vajíček a obálkou od lorda Henryho s ručně nadepsanými iniciálami N. M.

Už jsem si zvykl na manýry svých výstředních klientů a ze zkušenosti vím, že čím vyšší mají postavení, tím jsou bláznivější, ale platí dobře, rychle a v hotovosti.

Pokoušení odmítnout pozvání odesílatele je silné, ale proti své vůli musím připustit, že ten poslíček lorda Henryho má pravdu – na dovolenou jsem alergický.

Odpočívám dva dny, a už umírám nudou. Kdybych tušil, v čem žádost lorda Henryho spočívá, nebyl bych teď tak netrpělivý. Nesnáším nevědomost.

Když skládám obálku a strkám si ji do kapsy, hořím zvědavostí. Pak se zvednu, nechám číšníkovi spropitné a odeberu se k výtahům.

Po hotelu *Hermitage* bych mohl chodit se zavazanýma očima a pořád bych věděl, kde jsem.

Cinkání sklenic? Crystal Bar. Vůně oranžerie? Limòn Lounge. Ozvěna podpatků na mramoru? Vstupní hala skleněné kupole.

Tohle je moje základna, když nejsem ve službě, protože v Monte Carlu si můžete za peníze koupit naprostou anonymitu a diskrétnost, kterou potřebuju.

Když vyjedu do čtvrtého patra, otevřu dveře svého pokoje, skromného apartmá s výhledem na moře, za které Société des Bains de Mer Monte Carlo chce dva tisíce osm set eur za noc.

Klíče nechám na úzkém stolku u dveří, vejdu do ložnice, abych si sbalil. Pod zmuchlaným prostěradlem zahlédnu dvě opálené nohy.

„Dobré ráno,“ ozve se zastřený, ještě rozespaly hlas.

Chantal.

„Dobré ráno,“ odpovím a s rukama založenýma na hrudi se opřu o komodu.

„Myslela jsem, že se nasnídáme v posteli.“

„Snídaně do postele je pro lenochy.“ Jak jsem řekl, na dovolenou mě neužije.

„Nebo si třeba dáme dlouhou koupel v masážní vaně.“

„Já raději sprchu. Je praktická, rychlá, a ještě lepší, když je studená.“

„Vsadím se, že jsi vstal za svítání a už jsi byl v posilovně.“

„A proběhnout se podél pobřeží.“

Chantal se posadí a odhrne si z čela rozčuchaný chomáč blond vlasů. „Ty si samozřejmě nikdy nic neužíváš, co?“

Sednu si k ní na postel a skloním se, abych ji políbil na krk.

„To se mě dotklo...“

„Kromě dnešní noci.“ Chantal zakloní hlavu a zavzdychá. „Můžeme si to zopakovat třeba hned, klidně celé ráno.“

„Moc mě to mrzí, ale celé ráno nemám,“ řeknu a natáhnou ruku na komodu, abych si vzal stočenou kravatu, kterou tam mám připravenou.

Chantal mě pozoruje, jak si ji vážu, kaštanové oči plné zklamání. „A proč?“

Překontroluju v zrcadle, že mám uzel rovně, pak ze skříně vyndám kufřík a dám si do něj věci.

„Odjíždím, práce volá,“ odpovím telegraficky.

„Vždyť jsi přijel teprve přede dvěma dny,“ protestuje. „Čekala jsem na tebe celé měsíce!“

To je sladké. „Nemůžu odmítnout. Mám svou pověst.“

„A co já?“

Otočím se, pohlédnu na ni a věnuju jí sarkastický úsměv. „A ty máš manžela, drahoušku.“

Chantal zůstane s pusou otevřenou. „Jak to víš?“

Sednu si vedle ní na postel, vezmu ji za levou ruku a zdvihnu si ji ke rtům. „V mé práci je klíčové nic nepřehlédnout,“ odpovím, zatímco jí líbám konečky prstů. „Pozorovat, sbírat a vyhodnocovat informace o lidech.“

„A co jsi vyčetl o mně?“

„Vidíš?“ Přejeďu jí prstem po prsteníčku. „Tahle jemná bílá čára v opálení říká, že jsi vdaná, i když si snubní prsten sundáš.“

Chantal zahanbeně odtáhne ruku a schová ji pod pokrývku. „Není to šťastné manželství.“

„Tak se rozved',“ navrhnu, když zavírám kuffík.

„Nemůžu. Podepsala jsem předmanželskou smlouvu, manžel by mě připravil i o vzduch, který dýchám.“ Chantal vstane a vystrachá košilkou tam, kam jsme ji včera večer pohodili. „Nevím, co bych si počala, kdyby kvůli práci pořád necestoval.“ Obejme mě kolem pasu a položí mi bradu na rameno. „Kdy se vrátíš?“

„Nevím.“

„Nenech mě čekat další dva měsíce, než dáš vědět, že žiješ.“

Mezi námi to začalo náhodou a stejně tak náhodou to pokračovalo a zakrátko se z toho stal jeden z mých pravidelných zvyků, když přijedu do Monackého knížectví: ruleta v kasinu pro štěstí, večere s Alainem Ducassem a noc se Chantal. Anebo noci.

„Ale dal jsem vědět, že žiju,“ opácím a otočím se k ní.

„Ne dost.“

„Jsem hodně pracovně vytížený.“

„Co to máš za práci?“ odfrkne. „Za celou tu dobu jsi mi to ještě neřekl.“

„Budeme hrát samá voda..., a jestli uhodneš, naposledy se pomilujeme.“

„Finanční spekulant.“

Zavrtím hlavou. „Samá voda.“

„Diplomat.“

„Samá voda.“ Nikdy to neuhodne.

„Už to mám!“ vykřikne. „Jsi... chirurg.“

Tuhle odpověď bych jí mohl i uznat. Zasměju se a políbím ji. „Přihorívá.“

Složím Chantal zálohu, abych mohl opustit hotel, pomůžu jí zapnout zip šatů, nandám si oblekové sako a sejdem do haly, kde se odhlásím z hotelu.

Ve dveřích se pozdravíme a naše cesty se rozdělí. Snaží se ze mě vymámit slib, že jí co nejdřív zavolám, pak s posmutnělým úsměvem nasedne do svého auta a zamíří do Roquebrune-Cap-Martin. Já zase nastoupím do hotelového mercedesu.

„Kam to bude, monsieur?“ zeptá se mě řidič.

„Na letiště v Nice. Letím do Londýna a mám naspěch.“

Turistická třída? To je vtip?

Turistickou třídou necestuju.

Přesto moje letenka říká něco jiného – sedadlo 78B. Žádná ulička ani okénko, jinak řečeno peklo.

Tohle mi lord Henry zaplatí. Co to má být? Stal se z něj zničehonic lakomec?

Posadím se na své místo a modlím se, aby byl let krátký. Jako by to nestačilo, dorazí nějaký zpocený tlustoch a dožaduje se sedadla vedle mě. A na to druhé se usadí třináctiletý chlapec, kterého rodiče nechali vzadu, zatímco odpočívají vepředu. Sedl si přede dvěma minutami a už si sundal boty, převrhl kolu a vydatně si kýchl.

Alespoň že s sebou mám cestovní rukavice. V dopravních prostředcích je používám vždycky.

Vidím, že jedna z letušek míří ke mně, a tak si stoupnu a odchytím ji. Na cedulce má napsáno „Mary Rose“. Fajn, je to Angličanka.

„Promiňte, Mary Rose... to je ale krásné jméno, moje babička se taky jmenovala Mary Rose,“ řeknu a nasadím okouzující úsměv.

„Aha...“ Zastaví v uličce a překvapeně se na mne dívá. „Opravdu?“

„Vážně. Dá se říct, že to byla nejdůležitější žena mého života. Po smrti matky mne vychovala... Ale to odbíhám. Chtěl bych vás požádat o laskavost.“

„Povídejte,“ zaštěbetá a zakmitá dlouhými, tmavými řasami.

„Kvůli práci hodně cestuji, každou chvíli létám letadlem. A společnost se mi stará o rezervace, ale tentokrát to nový stážista popletl a ocitl jsem se v turistické třídě namísto byznys třídy.“ Pokrčím rameňy jako oběť okolností a kývnou k tlustochovi přetékajícímu ze sedadla do mého životního prostoru a k tomu chlapci, který si pod sebe podestlal vrstvu kaše z brambůrek a koly. „Musím pracovat. Mám naléhavé termíny, a jestli je nestihnu, vyrazí mě.“

Zdá se, že je v úzkých. „Naprosto vám rozumím, ale nevím, jestli mohu...“

„Mary Rose,“ zašeptám, ztlumím hlas, jako bych jí měl svěřit nějaké tajemství, „věřím, že všechno se děje z nějakého důvodu, a vy se jmenujete přesně tak jako jediná žena, kterou jsem v životě miloval, vidím v tom znamení. Kdybyste mi našla místo v byznys třídě, zachránila byste mi život.“ Udělám krok k ní, ubírám jí prostor. „Bylo by to nádherné gesto v příšerném dni jednoho muže, který se dnes večer ocitne úplně sám daleko od domova.“

Mary Rose si olízne rty, jako by jí vyschlo v ústech.

„No... v obchodní třídě jsou vždy nějaká volná místa kvůli pře-bookování. Mohla bych vám změnit rezervaci.“

„To by bylo skvělé...“ Podívám se jí na levou ruku – žádný snubní prsten nebo stopy po něm. „A kdybych vás směl pozvat dnes večer na drink, oplatil bych vám laskavost.“

„Pojďte za mnou,“ řekne Mary Rose a ujistí se, že poblíž není nikdo z jejích kolegů. „Za deset minut končí nástup do letadla.“

Takhle se dělají kouzla.

Jen pro informaci, žádnou babičku Mary Rose nemám.

Letuška mě odvede do ráje obchodní třídy, kde ukáže na velké měkké křeslo. Uvelebím se a vychutnávám si to pohodlí. Otevru noviny na křížovkářské stránce: d'ábelské sudoku, to je přesně to, co potřebuju, abych se zaměstnal až do Londýna.

Zavrou se dveře a probíhá bezpečnostní instruktáž, ale rázným krokem přichází zadýchaná letuška, aby vedle mě usadila další osobu. Taková smůla! Raději bych cestoval bez souseda. Místa pro mě není nikdy dost.

Roztržitě zamumlám „*Bonjour*“, ale hlas, který mi odpoví, je tak smyslný a sametový, že cítím potřebu se otočit. Po očku pozoruju sousedku, zatímco letadlo roluje po dráze. Je to roztržitá mladá atraktivní žena. Kůži na zápěstích má téměř průsvitnou, až odhaluje tenké modré žilky, velké šedomodré oči jí rámují dlouhé řasy, ačkoli oči má spíš šedé než modré – ten odstín mi připomíná barvu bouře. Zabloudu pohledem od dokonale vykreslených plných rtů ke štíhlému krku. Jen vlasy má zvláštní, platinová blond nevypadá jako její vlastní. Postavu má pozoruhodnou, štíhlou, ale pevnou a svalnatou, s krásným, vysoko posazeným poprsím, které vyniká ve výstřihu.

Není pochyb, že neví, kde jí hlava stojí. Je elegantní, ale na punčošce jí teče oko od kotníku až po koleno, deset minut hledala v kabelce brýle, než si uvědomila, že je má na hlavě, na horním rtu má poprašek moučkového cukru, šaty se jí zasekly do spony bezpečnostního pásu a při listování časopisem se řízla o papír. A co bylo naprosto k neuvěření, krvácející prst si přelepila náplastí s Hello Kitty.

Je plná protikladů – jak je krásná, tak je nešikovná. Pokaždé když se pohne, ucítím závan parfému. Je to pánská vůně, a jakmile ji ucítím, kladu si otázku, jestli ji na ni přenesl manžel, snoubenec, nebo milenec...

Mary Rose se přiblíží a zamíhotá řasami. „Můžu ti... ehm, vám... donést něco k pití?“

„Pomerančovou šťávu,“ řekneme jednohlasně já i moje sousedka, která se na mě ohromeně podívá.

„Takže nejsi Francouz!“ zvolá, jakmile Mary Rose odejde.

„Ne, totiž...“ odpovím, „vlastně jsem z...“

„Počkej,“ zastaví mě, „nech mě hádat.“

„Hádat, odkud jsem?“ zeptám se zmateně.

„Angličan, je to tak? Přesněji z Londýna.“

„Ano,“ potvrdím. „Ale vzhledem k tomu, kam míří tohle letadlo, je to snadné odvodit.“

„Jih Londýna, ale snažíš se potlačit cockneyský přízvuk. Už tam roky nebydlíš a pochytil jsi trochu amerického přízvuku.“

„To tedy zírám,“ připustím.

„Akcenty jsou moje specializace.“

„To jsem vytušil. Já ale tak dobrý nejsem. Odkud jsi ty?“

Obrátí oči k nebi. „Mnohem jednodušší by bylo říct, odkud *nejsem*. Procestovala jsem celý svět.“

„Páni,“ oduším. Moje sousedka se coby chaotická tulačka zajímavě vybarvuje.

„Cestuješ pro zábavu, nebo obchodně?“ zeptá se mě a zastrčí si pramen vlasů za ucho, na kterém se houpá diamant o váze nejmíň deset karátů – a ne, není to šmuk.

„Vzhledem k tomu, že mám svou práci rád, tak asi obojí. A ty?“

Dívka se na mě potěšeně podívá. „Pěkná odpověď“. Řekla bych to samé.“

„Promiň,“ pravím a natáhnu ruku k jejímu obličejí. „Můžu...?“

„Co?“

„No máš... tady nad rtem moučkový cukr,“ odpovím a přejedu bílou šmouhu palcem. Připouštím, že ten dotyk je o vteřinku delší, než je nezbytné.

Po tak trochu důvěrném seznámení si každý užíváme letu – já se sudoku, ona listuje *Daily Mail*. Zatímco přemýšlím nad číselnou křížovkou, pokukuju po očku na stránku, kterou čte.

Pierre Steffen, playboy a povaleč, čtyřicátník, který nikdy nedospěl, syn lucemburského bankéře Egona Steffena, včera vydražil Ferrari 288 GTO z roku 1985 za skromnou částku dva a půl milionu liber, aby doplnil svou sbírku. Jak to oslaví? Rituálním křtem: tanečnice

u tyče a proudy šampaňského v jednom z významných londýnských klubů pro pány. Ztroskotanec.

Moje sousedka můj názor nesdílí, protože si Steffenovu stránku označí ohnutím rohu a pak pokračuje ve čtení.

Netipoval bych ji, že má ráda zbohatlické burany, čekal jsem u ní lepší vkus.

Při přeletu nad kanálem se rozsvítí signál zapnutých pásů a o něco později letadlo vychýlí turbulence a otrásá kovovým trupem nahoru a dolů.

„Bože můj!“ vykřikne sousedka.

„To je jen vzduchová kapsa,“ uklidňuju ji, „to přejde.“

„My tu umřeme,“ zakňourá a tvář se jí promění v masku hrůzy.

„Ale ne, nezemřeme. Za dvě minutky bude po všem.“

Moje slova ji ale vůbec neuklidní, křečovitě mi svírá paži a drtí ji. „Takhle nechci umřít. Jsem moc mladá, ještě jsem nestihla uskutečnit žádný ze svých snů.“

Částečně ze shovívavosti, částečně proto, že příležitost dělá zlo-děje, se nechám obejmout a využívám příležitost znovu vdechnout její vůni. Pánské parfémy mě nevzrušují, aby bylo jasno, ale na ní se mi líbí.

„Prosím, neopouštěj mě!“ žadoní v panice a visí mi kolem krku.

„I kdybych chtěl, kam bych tak asi mohl jít? Jsme v letadle.“

Při kdovíkolikátém poskočení vykřikne, zatímco lapá po dechu a tiskne mi prsa na hrud’.

Bože, proč pořád já? Tohle má být zkouška mého sebeovládání, nebo co?

Uběhne pár dalších vteřin, během kterých ji hladím po zádech, abych ji uklidnil, a pak se letadlo přestane otrásat.

„Tak, a je to pryč,“ zašeptám povzbuzujícím tónem.

„Už nepadáme?“

„Ne, naopak.“ Ukážu prstem na okno. „Už jsme skoro v Londýně.“

Narovná záda a se zavřenýma očima se pokřičuje. Levou rukou.

Co je to za vyznání, které se křičuje levicí?

Letadlo přistane a vteřinu poté, co se dotkne dráhy, si dívka rozepne pásy, vyskočí, spěšně se rozloučí a tryskem uhání k východu.

Zatraceně, kdo se bojí létání, má těžký život!

Na Heathrow si z dopravního pásu vyzvednu zavazadla a zamírím k taxíku.

„Dobré odpoledne, pane. Kam vás vezmu?“ zeptá se mě taxikář, zatímco nakládá moje zavazadlo do kufru.

„Hotel St. James, prosím. Kdyby to bylo možné, rád bych tam byl na pátou.“

Když jsem v Londýně, *tea time* je něco, co se neodmítá.

Nasednu, a když se auto rozjede, vyhrnu si rukáv, abych se podíval, kolik je...

Kde mám sakra hodinky?!

V duchu pátrám, abych si vzpomněl, kdy jsem se na ně díval naposledy. Jsem si jistý, že jsem je měl na zápěstí minimálně do první turbulence, kdy jsem kontroloval, jestli letíme na čas. Kdy...?

Tak moment!

Pozoruj, sbírej a vyhodnocuj informace, Nicku!

Krádež drahokamů v Cannes, zmatená dívka s natrženými punčochami a diamantovými náušnicemi, záchvaty paniky, křížování levou rukou.

Ta potvora neměla strach ze smrti!

Hrála to na mě, aby mi sundala hodinky!

2

Silvye

Existují obecně uznávané pravdy, které celý svět schválně ignoruje:

1. Podpatky jsou mučení hodné jakuzy a ten, kdo je vymyslel, musel ženy opravdu nenávidět.

2. Tanga by měla být zapsána jako metoda mučení genitálií na černou listinu porušování lidských práv. Jednou jsem slyšela nějakou dívku říct: „Mám ráda tanga, protože jsou pohodlná.“ Lhála. To vím jistě. Nikomu nemůže být pohodlné mít mezi půlkami nitku.

Je tu ale jedno velké „ale“. Jsem nucena nosit obojí, protože při práci, kterou dělám, je vzhled zodpovědný za sedmdesát procent výsledku.

Alespoň teď v taxíku si můžu sundat lodičky a ulevit nohám, ale tanga si musím nechat, takže to vydržím. A tahle paruka mě pekelně kouše.

Myslím na opuštěnou pláž, kde mě nikdo nevidí a můžu jít zutá, jíst kousky umaštěné pizzy a na sobě mít plavky s vysokými kalhotkami jako pro babičku. Třeba i s vytahanými gumičkami. A neoholená. Nebo by mi vyhovoval i dům na samotě, kde bych přebývala v pyžamu, s kalhotami zastrčenými do ponožek.

Když auto najede na M4 směrem do Londýna, zazvoní mi telefon. Nepotřebuju se dívat, abych věděla, kdo to je. Už to vím.

Je to ona.

Moje každodenní utrpení. Seberu veškerou sílu, přinutím se k vnitřnímu klidu a vezmu to. „Ahoj mami,“ pozdravím ji.

„Říkala jsem ti, abys mi v devět zavolala!“ odpoví úsečně. „Proč nikdy nejsi dochvilná? A neříkej mi mami, připadám si pak stará.“

„Mám se dobře, díky,“ odpovím, nemůžu si pomoci.

„Přivezla jsi Al ty bonbonky?“ zeptá se záhadně.

„Jo.“

„A co řekl?“

„Hodnota celého kusu byla pět set, ale po rozebrání klesne na čtyři. Po odečtení jeho podílu nám zbývá sto padesát pro každou.“ Sto padesát tisíc eur. Bonbonky jsou diamanty. Z náhrdelníku, který jsem včera ukradla v hotelu *Carlton* v Cannes.

„Dvě stě pro mě, sto pro tebe.“

Už zase vyjednává. „No tak počkat! Kdo pronikl do hotelu? Ty, nebo já? Proč by ti měla připadnout větší část?“

„Naučila jsem tě všechno, co umíš,“ odpoví pohotově. „Za školu se platí, drahoušku.“

„Jestli si myslíš, že já potřebuju tebe, tak se pleteš. Můžu klidně pracovat sama.“

„Ty? Vždyť ty jsi taková nešika, že se pokaždé dostaneš do nějakého maléru!“

„Nešika? Vždyť jsem právě stáhla jedny Patek Philippe ze zápěstí souseda v letadle, aniž si toho všiml!“ Odpovídám tiše, aby mě taxikář neslyšel.

Už nedodám, že jsem málem zmeškala letadlo, abych si koupila koblihu a časopisy v duty free.

„Patek Philippe, jo?“

„Plášť z bílého zlata, solární kalendář, fáze měsíce a řemínek z krokodýlí kůže. Al je vzal za dvacet tisíc liber.“

„Máš na víc než krást hodinky.“ No nic, nikdy se mnou nebude spokojená.

„Skoro by mě to mrzelo, protože vypadal jako vážně dobrý chlap, ale když se natáhl, aby mi otřel moučkový cukr ze rtu, uviděla jsem ty hodinky. Bylo to příliš snadné, než abych si to nechala ujít.“

„Moučkový cukr?“ zaječí matka a ostatní jako by neslyšela. „Cos jedla, že na tom byl moučkový cukr?“

„Nic,“ zalžu.

„Sacharidy?“ naléhá vyčítavě.

A dokonce smažené. „Potřebovala jsem energii,“ protestuju.

„Neopovažuj se zničit mou práci!“ zvolá.

„Ale no tak, mami... ehm, Amélie! Byla to jenom kobliha!“

„Jenom ko-kobliha?!“ vybuchne. „Copak jsem tě nic nenaučila? Co ti pořád opakuju?“

Nádech. Výdech. Nádech. Výdech. „Nikdy nejíst sacharidy a nezamilovat se.“

„Tak proč sis tu koblihu dala?“

Možná proto, že hovory s ní ve mně vyvolávají potřebu uchýlit se k něčemu, co by mě utěšilo. Třeba k jídlu. To mi rozumí. „Protože jsem měla hlad.“

„Necpi se, musíš být připravená na další práci. Dluhy vůči Vladimírovi se samy nezaplatí.“ Ano, dluhy vůči Vladimírovi, obchodníkovi s cennými papíry na doručitele, ve kterých vězela.

„A mimochodem, dnes večer mám akci,“ prohodím.

„Jakou?“

„Můj vlastní nápad. A půjdu sama. Pokud to úspěšně dokončím, půjdeme napul i s tím náhrdelníkem.“

„Dobře,“ souhlasí. „Zavolej mi, až skončíš.“

Toys for Boys je nejmódnější podnik „jen pro dospělé“ v Londýně a zároveň je to oblíbený podnik mé slepičky, která snáší zlatá vejce. Vzali mě jako tanečnici, když jsem řekla, že přicházím z *Crazy Horse* v Paříži.

V *Daily Mail* psali, že sem Pierre Steffen přijde pokřtít své nové čtyřkolé přírůstky, ale dnes večer mu připravím večírek já. Tedy spíš jeho ferrari.

V šatnách se mezi ostatními děvčaty připravuju na večer. Téma: disneyovské sexy pohádky.